

Svajonų
ROMANAI

Aistra

DANI WADE

Jie pasirinko jausmus

2022 gegužė-rugpjūtis

ŽAVINGI PAVELDĖTOJAI

Knygute.lt

Dani Wade

**JIE PASIRINKO
JAUSMUS**

Dviejų knygų serija
"Žavingi paveldėtojai"
Antra knyga

Dani Wade,
Reclaiming His Legacy, 2020
© Dani Wade, 2020

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016
© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka
© Neringa Lekandrė, vertimas iš anglų kalbos,
2022
© „Svajonių knygos“, 2022
ISBN 978-609-03-0801-1

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2022

1

- Tève, kur dingo auklė?

Akimirką Bleikas Bodro manė, kad tėvas nė nesiteiks atsakyti. Armando Bodro veide atsiradusi neperprantama išdidi išraiška puikiai derėjo prie idealiai pasiūto kostiumo, prižiūrėtų rankų ir iki blizgesio nušveistų batų. Viskas akivaizdžiai rodė, kad šis žmogus nesijautė turintis kam nors aiškintis. Vis dėlto staiga kilstelėjo tobulai sutvarkytą antakį ir šaltai tarė:

- Mano išdavikė žmona ištuštino savo banko sąskaitą. Turiu pasakyti, suma buvo tikrai nemaža. Turėjau kaip nors susigrąžinti investicijas.

- Atleisdamas sergančio vaiko auklę? Ar išprotėjai?

- Tu niekada neturėjai auklės ir nieko dėl to neatsitiko. - Šia tema Bleikas galėjo pasakyti ne vieną ir ne du žodžius, tačiau dabar laikas buvo netinkamas. O ir jo tėvui tai vis tiek nerūpėtų. Be to, grįžęs į Bodro plantacijos namą jautė, kaip šiurpuliukai bėgioja oda. Net prabėgus tiek metų šioje vietoje stingo jo kūnas ir siela.

- Aš nesirgau epilepsija. Tai rimta liga. Abigeilei būtina nuolatinė priežiūra. Ja reikia rūpintis.

- Ta nesąmoninga liga - tik jos fantazijų vaisius. Juk akivaizdu, kitaip jos plaštakė motina nebūtų išlėkusi į Europą ir palikusi dukters.

Koks jautrus ir atjautus tėvelis, ar ne?

- Nori pasakyti, kad gydytojai meluoja?

- Jie daro iš musės dramblių. Turėtų užsiimti tuo, ką moka geriausiai. Skirti jai kokią tabletę, kuri išgydytų. Esu įsitikinęs, kad daugiau nieko ir nereikia. Kol gers vaistus, viskas bus gerai. Dar svarbiau, pati patikės, kad jai viskas gerai. Ir problemos bus išspręstos.

Bleikas gerai pažinojo savo tėvą. Jis buvo šaltas ir autokratiškas. Jo mėgstamiausia veikla - griauti aplink esančių žmonių gyvenimus. Kartais tai darydavo subtiliai, o kartais... visiškai atvirai. Tačiau tai buvo pirmas kartas - kiek Bleikas žinojo, - kai Armandas tikrai sukėlė grėsmę kito žmogaus gyvybei. Bleikas nuoširdžiai tikėjo, kad tuo žaisti negalima.

Bleiko seseriai Abigeilei iš tėvo antros santuokos buvo septyneri, jos ligos simptomai buvo gana akivaizdūs, tad jos „plaštakė motina“ nusprendė nuvesti ją pas specialistą. Ži-

noma, tą pačią akimirką, kai buvo nustatyta diagnozė, ji susikrovė daiktus ir iškeliavo į žalesnes ganyklas, kur niekas nekėlė streso.

- Gydytojai juk ne bepročiai. Tokia būklė kelia didelį pavojų Abigeilei, - neatlyžo Bleikas.

- Viskas ne taip blogai, kaip jie nori parodyti. Be to, kalbi, tarsi tau iš tikrųjų rūpėtų, - kandžiai šyptelėjęs pareiškė tėvas. - Kadangi pirmą kartą matau tave praėjus septyniolikai metų nuo mūsų paskutinio susitikimo, kai pasiūlei susigrūsti savo pinigus ir tėvo teises ten, kur saulė nešviečia, turbūt turėčiau rimtai apsvarstyti tavo nuomonę. - Tiesos šiuose žodžiuose buvo. Bleikas *tikrai* nebuvo įžengęs į tėvo namus nuo to laiko, kai jam sukako aštuoniolika. O ir šis apsilankymas neteikė jam jokio malonumo. Būtų mielai akyse nebematęs Bodro plantacijos namo. Galėjo ir toliau mėgautis prabangiausių Europos namų patogumais, o ne grįžti į šaltus kaip arktinė tundra namus, nors lauke odą svilino alinantis Luizianos vasaros karštis.

Niekada nebūtų sutikęs ir antros - gerokai jaunesnės - tėvo žmonos Marisos ir savo tuomet penkerių metų sesers, jei ši žmona nebūtų tuo pačiu metu kaip ir Bleikas, kurį laiką artimai bendravęs su nedidelės kaimyninės kuni-

gaikštystės princesė, išvykusi į kelionę į Vokietiją.

Būtent tada Bleikas sužinojo, kad Marisai patinka keliauti po egzotines šalis ir būti pačių svarbiausių asmenų apsuptyje. Kol Abigeilės mama leido dienas nerdama į vis naujus nuotykius, ja rūpinosi auklė. Tačiau Abigeilę pasiėmė kartu tik dėl to, kad Armandas uždraudė jai palikti vaiką namuose. Marisa ir tėvas abu buvo vieno lizdo paukščiai – narciziški savanaudžiai, nors Bleiko tėvas turėjo dar vieną „privalumą“ – buvo itin kerštingas.

Bleikas niekada nemanė, kad koks nors vaikas jam taip rūpės, kad dėl to pakeistų savo gyvenimą. Jo mergiškiaus reputacija visiems buvo puikiai žinoma. Ir tai niekam, išskyrus moteris, kurios mielai būtų jį suvysčiusios, bet joms nepavyko, nekliuvo. Vaikai buvo tiesiog egzistuojantis reiškinys. Jie visai mieli... jei tik ne jo, o kitų.

Tačiau vieną gražią popietę maža mergaitė garbanotais plaukais, didelėmis rudomis akimis ir nepasotinamu smalsumu užkariavo nepataisomo mergiškiaus širdį ir niekada jos nebepaleido. Laimė, Marisa pritarė jo norui palaikyti ryšį su sesute ir netrukdė jiems bendrauti. Tačiau prieš kelis mėnesius viskas pasi-

keitė. Bleikas nė nebūtų sužinojęs apie susidariusią situaciją, jei prieš porą dienų su juo nebūtų susisiekiusi buvusi mergaitės auklė. Suneirimusios moters skambutis nustebino kaip perkūnas iš giedro dangaus. Bleikas išsinuomojo privatų lėktuvą ir nedelsdamas atskrido į Naujajį Orleaną.

Ačiū Dievui, paveldėjo pinigų, prie kurių tėvas negalėjo prikišti nagų. Išskirtinė mamos dovana suteikė Bleikui galimybę džiaugtis gyvenimu be rūpesčių, negalvojant, iš kur gauti pinigų... ar ką apie tai mano tėvas. Tai, kad šias lėšas jis gerokai padidino kurdamas ir parduodamas dailės kūrinius, buvo dar vienas pranašumas, apie kurį žinojo tik pats Bleikas.

- Abigeilė man tikrai rūpi, - galiausiai pratarė Bleikas. Geriau per daug nesigilinti, kad tėvas nepasijustų turintis arsenalo, kurį galėtų panaudoti prieš jį patį. - Bent kas nors turėtų ja pasirūpinti.

- Ji silpna. Gyvenimas ją užgrūdins.

Tėvas įdėmiai pažvelgė į Bleiką, o šis pasijuto kaip laboratorinė pelė. Žinoma, to neparodė. Armandas jau seniai neturėjo jam jokios galios. Jei parodytų bent kokį silpnumo požymį, vyresnysis Bodro tai laikys pergale, o Bleikas neketino suteikti jam tokio malonumo.

- Jeigu jau esi čia, galbūt duosiu tau darbo.

Tai buvo paskutinis dalykas, ką Bleikas tikėjosi išgirsti.

- Ką?

- Galėsi ją prižiūrėti. Nors vargu ar esi tinkamiausias kandidatas pasirūpinti vaiku, ar ne?

Aš bent stengiuosi tai daryti. Bleikas sukandė dantis ir tylėdamas laukė. Jei tėvas pasiruošęs ką nors duoti, už tai teks susimokėti. Todėl geriau palauks sąskaitos.

- Na, nežinau, - tarė vyresnysis Bodro, žaisdamas deimantinėmis rankogalių sąsagomis ir apsimestinai svarstydamas susidariusią situaciją. - Dar nenusprendžiau, ar iš viso leisiu tau su ja pasimatyti.

Staiga kažkas tyliai aiktelėjo iš už kėdės, pastatytos tolimajame kambario kampe. Deja, aidas atsimušė nuo aukštų lubų ir šalia esantys klausytojai išgirdo gerokai stipresnę jo versiją. Bleiko tėvas įsmeigė griežtą žvilgsnį į šešėlius.

- Juk liečiau likti kambaryje, - piktai suriko jis. Net Bleiką toks griausmingas balsas būtų išgąsdinęs, ką jau kalbėti apie vaiką.

Iš už baldo išlindo maža mergaitė. Nors buvo

Šiek tiek paaugusi, Bleikui per šiuos dvejus metus ji neatrodė labai pasikeitusi. Veidelį supo tos pačios rusvos garbanėlės, nors dabar, akivaizdu, niekas nepasirūpino jų sušukuoti. Tas pats jautraus vaiko žvilgsnis – tarsi į kampą užspeisto žvėrelio. Prieš pakludama paliepimui ji akimirką sudvejojo ir įsmeigė į Bleiką rudas akutes, kurias puošė žali taškeliai, tarsi nebesitikėdama jį kada nors pamatyti ir norėdama įsiminti jo atvaizdą. Bleikas puikiai suprato, ką ji jaučia. Tėvas buvo tokio lygio šunsnukis, kad nė nesudvejojęs uždraustų jam matytis su sesute, jei tik suprastų, kiek daug ji reiškia Bleikui.

Todėl Bleikas nukišo jausmus į giliausią širdies kampilį ir vos šyptelėjęs Abigeilei galvos judesiu parodė, kad liptų laiptais aukštyn... kol neišgirdo iš tėvo, kokia našta jam yra. Bleikas užaugo nuolat girdėdamas tokius tėvo priekaištus. Nenorėjo, kad ir Abigeilė tai patirtų.

Kol su Abigeile gyveno jos mama, Bleikas manė, kad mergaitė bus bent šiek tiek apsaugota nuo nuolatinio šiurkštaus Armando Bodro vertinimo ir priekaištų. Dabar nebeliko nieko, kas galėtų ją apsaugoti. Ekonomė Šerė kartais galėtų ją pasirūpinti, tačiau juk ir jai reikia dirbti savo darbą. Ir ar to tikrai pakaktų?

Pats Bleikas neturėjo nė to. Dar dabar prisiminė ilgas ir, regis, nesibaigiančias dienas, kai nematydavo jokio žmogaus, tik virėją, kuri paruošdavo jam maisto. Buvo sveikas berniukas, tačiau jautėsi vienišas. O vienintelis tėvo jam rodomas dėmesys buvo kartais net valandos trukmės riksmų seansai. Armandas vis pabrėždavo, koks siaubingai blogas vaikas yra Bleikas.

Bleikas nenorėjo, kad Abigeilė sulauktų tokio pat likimo. Prieš dvejus metus nesusimąstydavo apie siaubingą vaikystę, tačiau situacija, kurioje atsidūrė sesutė, iškėlė nemažai į tolimiausias kerteles nustumtų nemalonių prisiminimų.

Pažvelgęs į tėvą Bleikas tęsė pokalbį, tarsi niekas nebūtų jų pertraukęs.

- Užsiminei, kad galėčiau prisidėti prie Abigeilės priežiūros? - Kalbėdamas turėjo būti atsargus ir neišsiduoti.

- Žinoma. Juk ji tau taip rūpi... - Armandas prisimerkęs įdėmiai žvelgė į Bleiką. Plonose lūpose žaidė šypsena. - Na, viskas turi kainą. Taip pat ir pasimatymai su ja.

Prasideda.

- Ar tau dar nepakanka pinigų?

Tėvas kelias akimirkas dvejojo ir Bleiko širdyje sukirbėjo nerimas. Armandui Bodro niekada nestigo pinigų. Nei vaikystėje, nei, spėjo Bleikas, dabar. Tačiau ta dvejonė neišvengiamai kėlė klausimų.

Tėvas tarė:

- Kalbu ne apie pinigus, sūnau, o apie *laisvę*.
- Bet kokiose derybose Bleikui tai buvo svarbiausias tikslas. Ir taip buvo visada. Nieko gero iš to nebus.

- Nieko nesuprantu.

Tėvas ėmė žingsniuoti marmuro grindimis, jo žingsnių aidas atsimušė į skliautuotas lubas. Bleikui širdis nusirito į kulnus. Tėvas šitaip elgdavosi tik tada, kai kurdavo kokį nors suktą planą. Tikrai nieko gero.

Tėvas stabtelėjo ir smiliumi patapšnojo apatinę lūpą.

- Manau, kad šią situaciją galima išspręsti taip, kad tai būtų naudinga mums abiem.

Po galais, tikrai ne.

- Žinau, kaip viskas vyksta. Tavo sprendimai duoda naudos tik tau.

- Na, priklausu nuo požiūrio. - Tėvas šaltai nusišypsojo. - Abigeilei tai tikrai būtų naudinga. Ar ne to, kaip *sakei*, tu nori?

- Nieko panašaus nesakiau.

- Tavo elgesys byloja daugiau nei žodžiai.

O manė, kad neišsidavė... Tylėdamas nesuteiks tėvui daugiau kozirių. Kietai sučiaupė lūpas ir šaltai žvelgė į priešais stovintį vyrą. Armandas puikiai tiko prie sterilaus Bodro plantacijos grožio. Tai buvo idealus jo gyvenimo fonas.

- Taip, manau, kad šis variantas tikrai suveiks. To laukiau jau labai ilgai. - Armandas linktelėjo galva tarsi patvirtindamas šią mintį pats sau. Tankūs žili plaukai žibėjo apšviesti pro arkos formos langą besiveržiančių spindulių. - O tu pasirūpinsi, kad gaučiau tai, ko noriu.

Mintis, kad atsidūrė tokioje pat situacijoje kaip tas aštuoniolikmetis vaikinukas, kuris niekaip negalėjo apsiginti nuo klastingų tėvo žaidimų, Bleikui kėlė paniką ir jis nususuko. Svarstydamas, kad vis dėlto verta dingti iš šių namų visam laikui, akies krašteliu pamatė laiptų aikštelėje susigūžusią susivėlusią rusvaplaukę mergaitę rožinėmis tamprėmis.

Ar turiu pasirinkimą?

Galėtų pranešti tarnyboms apie tai, kad Armandas nesirūpina dukra, bet tai tik minima-

liai pakenks tėvo reputacijai. Armandas paži-
nojo daugybę svarbių žmonių aukštuose pos-
tuose, kad bet kokie kaltinimai pasiektų rimtų
rezultatų. Abigeilės turbūt nė nepaimtų iš šių
namų.

Galėtų pasiimti ją kartu, bet dėl to ji turbūt
apkaltintų pagrobus vaiką... ir Abigeilei vis
tiek tektų grįžti.

Reikia daugiau laiko, daugiau poveikio prie-
monių... tačiau negali palikti Abigeilės ir jos
nuvilti, net jei tai reikštų, kad dėl to jo gyve-
nimas apsivers aukštyn kojomis. Ir kas būtų
galėjęs pagalvoti, kad šis mergišius turi sąži-
nę?

Bleikas atsisuko į tėvą.

- Ką nori, kad padaryčiau?

Armandas piktdžiugiškai išsiviepė - akivaiz-
du, kad pasiekė, ko norėjo - ir išsmukęs pro
kambario gale esančias dvivėres duris, pro
kurias buvo galima patekti į darbo kambarį,
grįžo nešinas dokumentų segtuvu. Bleikas
nedrįso pakelti akių, kad neišduotų tėvo nuro-
dymams nepaklususios Abigeilės. Tačiau juto,
kad ji vis dar čia, nors šiek tiek pasitraukusi iš
tėvo regos lauko....